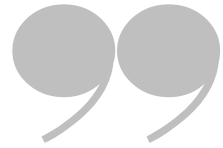

VESZPRÉMI SZILVESZTER

Zsoltárolvasás közben

Végső soron olyan egyedül vagyok, Uram,
a bizonytalanságaimmal és veled, mint akinek mindegy.
Mert neked képességed van arra, hogy teremtsenek a szavaid,
és én megvallani téged, és hozzád imádkozni sem tudok.
Az én hitem csak az abszurd világ hite valami helyett,
az én szavaim abszurd szavak bármi fontos helyett,
és csak az egyikünk képes arra, hogy otthont teremtsen.
Néha kiabálni vágyom a szentségedről,
mert szent vagy! szent vagy! szent vagy!,
és olyankor nem a dallamra gondolok, hanem az érzésre,
és sírok attól, hogy tényleg létezhetsz, és létezhet a kegyelmed,
és létezhet az irgalmad, és létezhet a szentséged,
és hát milyen kicsi vagyok én, hogy egy parányi bizonyosságot várjak,
mégis vágyom rá, hogy begyere a konyhába, és megmutasd,
mert hinni benned, számomra a legnehezebb dolognak tűnik,
és tebenned örökké élni, nem veszni el, elképzelhetetlen.